

14. søndag efter trinitatis

Under sin vandring mod Jerusalem fulgte han grænsen mellem Samaria og Galilæa. Da han var på vej ind i en landsby, mødte han ti spedalske; de blev stående langt fra ham og råbte: »Jesus, Mester, forbarm dig over os!« Da han så dem, sagde han: »Gå hen og bliv undersøgt af præsterne!« Og mens de var på vej derhen, blev de rene. Men én af dem vendte tilbage, da han så, at han var blevet helbredt. Han priste Gud med høj røst og kastede sig på sit ansigt for Jesu fødder og takkede ham; og det var en samaritaner. Jesus spurgte: »Var der ikke ti, der blev rene? Hvor er de ni? Er det kun denne fremmede, der er vendt tilbage for at give Gud æren?« Og han sagde til ham: »Stå op og gå herfra! Din tro har frelst dig.«

Luk. 17,11-19

Giv Gud æren

MOGENS GOTTFRED JENSEN

Tanken

For anden søndag i træk er det en samaritaner, der fremhæves af Jesus som det gode eksempel. De blev af jøderne betragtet som urene, men Jesus vil også være frelser for dem.

Spedalskhed er en sygdom, som invaliderer et menneske både fysisk og socialt. Fysisk, fordi kroppen langsomt bliver ædt op, socialt, fordi spedalske bliver isoleret fra det øvrige samfund for at forhindre smitte (en isolation mange har kendt lidt til under Corona-krisen). På Jesu tid medførte spedalskhed også åndelig invalidering, fordi en spedalsk blev betragtet som kultisk uren og dermed ikke havde adgang til templet. Det var derfor, de 10 spedalske blev stående langt fra Jesus, da de bad om hjælp. Ikke mærkeligt, at spedalske blev kaldt de levende døde.

Troen

Disse spedalskes nød var så stor, at den førte dem sammen på tværs af religiøse og etniske skel. Nøden forenede dem. Jesus befinder sig i fjendeland på grænsen mellem de urenes land, Samaria og de renes land, Galilæa. Og i hvert fald en ud af de ti er en samaritaner. Men de fleste er dog nok jøder, siden Jesus henviser dem til templet for at blive erklæret raske af præsterne. De har intet at give til Jesus og hans disciple til gengæld, ingen penge, ingen mad. De har kun tiggerens nøgne råb om barmhjertighed og hjælp. Spedalskhed var en lægeligt

set uhelbredelig sygdom på Jesu tid. Alligevel sender Jesus dem hen til præsterne i templet for at de kan blive erklæret raske. Ifølge Moseloven var det præsternes opgave at erklære mennesker kultisk rene og dermed raske. Jesus sender dem altså afsted, selv om de først bliver helbredt, mens de er på vej. Det må have krævet en ganske stor tillid til Jesus sådan bare at gå på hans ord. På samme måde kan der være en tidsmæssig afstand mellem vores råb om hjælp til Jesus og hans svar på bøn. Han har lovet, at han vil høre vores bøn. Spørgsmålet er, om vi tør stole på ham og vente på ham. Ja, nogle bønner bliver først opfyldt ved opstandelsen. Dette er en stor udfordring for vores tillid til Gud. Rejsen til Jerusalem ville tage et par dage. Det er lang tid at gå og vente på, at Jesus holder sit løfte. Og spørgsmålet er, hvor sikre de er på, at det ikke bare er en indbildning, at de er helbredt? Og tvivlen fortsætter, efter at de har været oppe i templet. Er det mon ikke bare en tilfældighed, at de er blevet raske?

Sådan kan vi også komme til at tænke. Gud griber også ind i vores hverdag med store eller små undere. Fx det under det er at kunne stå op af sin seng hver ny morgen, at der er morgenmad på bordet, at vi kan gå på arbejde, og at vi har en familie osv. Gud griber ind i vores hverdag med store eller små undere. Men vi kommer let til at glemme giveren af alle gaverne. Og så gør vi, som Paulus skriver i Rom. 1,25: 'De dyrkede og tjente skabningen i stedet for skaberen.' Vi kommer let til at sige ja tak til alle Guds gode gaver til os, men til ham, giveren af gaverne, siger vi nej tak. Det er, som jeg læste i et dameblad engang, at en person var blevet underfuld helbredt, men alligevel gav vedkommende udtryk for, at hun ikke troede på Gud og Jesus. Vi siger gladeligt ja tak til skaberens gode gaver, men vi glemmer ham selv.

En har engang sagt: 'Dårlig hukommelse er troens værste fjende.' Da Jesus helbredte de ti spedalske, glemte de ni alt om at vende tilbage og takke ham for at have gjort dem raske. Midt i deres overvældende glæde over at kunne leve blandt andre mennesker igen, glemte de totalt alt om ham, som havde helbredt dem. Midt i glæden mistede de taknemmeligheden. De havde så travlt med at fejre helbredelsen og det nye liv, der lå foran dem, at de glemte årsagen til deres store glæde. Andre gange kan det være sorgen, der får os til at glemme. Og bare et par timer med hovedpine kan få os til at glemme..... ja, hvad var det nu, det var?

Men lige så stor en fjende af troen glemsomheden er, lige så stor er gentagelsen en ven af troen. Gentagelsen er al lærdoms moder, siges det. Igen og igen at mindes alle Guds gode gaver, bevarer os i troen. Gentagelsen stiller gudstjeneste, altergang og andagt i et nyt lys. Vi søger ofte noget nyt og mere spændende i prædiken og bibellæsning. Men sagen er, at vi fornys i troen ved at

høre det samme og kendte budskab. Som vi beder hver gang, der er nadver: 'Gør dette til ihukommelse af mig.' Troen lever ikke af nyheder, men af gentagelsen!

Der var ti, der blev helbredt, men der var alligevel kun en, som blev frelst. Kun ham den ene, samaritaneren, hører ordene: 'Din tro har frelst dig.' Kun ved at vende tilbage fik han ikke blot den ydre helbredelse, men også den indre helbredelse, nemlig tilgivelsen af sine synder. Kun han får et tillidsfuldt forhold til Jesus og et ubrydeligt fællesskab med ham.

I dag kan spedalskhed bremses. Men den indre spedalskhed, synden og mistilliden til Gud, er stadig aktuel. Og helbredelsen af den sker kun der, hvor et menneske vender tilbage til ham, der helbredte ham og falder på knæ og takker for underet.

Udfordringen

Vender du tilbage og takker Gud for alle hans velgerninger imod dig?